

AUORE BUNGE.

På »säsongens» sista bal före Påsk framförde slutligen greve Hans Kagg sitt frieri till fröken Aurore Bunge.

Han hade haft ett förskräckligt hufvudbry hela vintern för att utfundera en lämplig form för detta frieri. Han hade så stor respekt för Aurores öfverlägsenhet, att han sällan vågade tala med henne, och aldrig föllo sig orden så illa för honom, som då han stod inför blicken från dessa glänsande ögon, som voro så fulla af högdragenhet och nedlåtande, halft välvilligt förakt. Han skulle velat gifva mycket till, om han hade kunnat fria skriftligen, men detta vedervägade han dock icke. Ett litet skriffel kunde helt omärkligt insmyga sig — det mindes han nog se'n sin kadettid och han hade sällan öfvat sig sedan — och icke gick det väl häller an att låta någon genomse ett bref af så grannlaga natur. Elaka rykten kunde så lätt komma att misstyda en sådan försigtighetsåtgärd.

Han hade nu fattat det hjältemodiga beslutet att ej af något låta afvända sig från att fria på den sista balen — det var nödvändigt, ty sedan skulle han kanhända ej träffa henne, innan hon for till landet. Han hade läst öfver ett litet, som han tyckte ganska

nått frieri, men då han skulle framsäga det, kom han ej i håg ett ord, utan stod där och stammade och kallsvettades. Och hon hjälpte honom ej heller det minsta.

Det var i Grand Hôtels festvåning och balen gafs af »societetens» ungherrar. Han hade efter dansen fört henne ut i trappuppgången, som var praktfullt dekorerad med lefvande växter, mellan hvilka en springbrunn kylande sköt upp sina strålar. Hon lutade sig öfver balustraden och såg ned i den undre förstugan, där åtskilliga herrar stodo i grupper eller spatserade af och an. Hon var klädd i hvit silfverbrokad, och i det mörka håret, som hon bar enkelt uppsatt, gnistrade en enda stjärna af diamanter. Öfver axlarna sammanhölls klädningen af ett par juvelspännen. Enligt det sist inkomna vårmodet var den nämligen alldeles utan ärmor, men handskarna gingo i stället ända upp till axeln. I handen höll hon en blombukett, kantad med äkta spetsar och med långa, hängande hvita sidenband, en gåfva af grefve Kagg, som fått den af alla eftertraktade äran att vara hennes särskilde värd på aftonens bal.

Om hon nu blott hade velat hjälpa honom det minsta! Hon förstod naturligtvis mycket väl hvad det var fråga om och hade så lätt kunnat, om hon velat, befria honom från att nödgas uttala sig tydligare. Men hon stod i stället likgiltigt lekande med sin solfjäder, och han tyckte sig nästan se ett litet, litet smålöje i munvinklarna.

»Skulle inte fröken vilja komma och bese mitt slott?» hade han sagt. Det var ju visserligen ej egentligen ett frieri, men han försökte ersätta de trytande orden med att öppna de stora ögonen på vid gafvel och stirra på henne med en blick, som var ämnad att uttrycka den högsta grad af tillbedjan.

»Det är så lång resa dit», svarade hon. »Och mamma har föresatt sig att icke göra några järnvägsresor i sommar. De trötta henne så.»

»Men skulle inte fröken — kunna komma utan friherrinnan?» frågade han betydelsefullt. Det måtte väl vara tydligt åtminstone!

Men hon förstod fortfarande ingenting.

»Hvem skulle jag då resa med?» frågade hon och lyfte litet på ögonlocken.

»Med — med — med mig», utbrast han, lycklig öfver detta fyndiga svar.

Aurore skrattade — ett konventionelt skratt utan munterhet och med en litet kall metallklang.

»Nej, vet grefven», sade hon, »det går verkligen inte an här i Sverige. I Amerika lär det brukas, men här skulle det visst väcka för mycket uppseende.»

»Men om — om slottet vore frökens eget.»

Hans stämman for upp i falsett af glädje öfver denna lyckliga vändning.

»Ja, i sådant fall reste jag hälst dit ensam», sade hon hastigt och slog ihop solfjädern samt tog

hans arm för att promenera framåt den mattbelagda gången mellan de höga krukväxterna och statyerna.

»Men skulle inte jag få — få komma efter?» frågade Kagg, som blef modigare då han hade henne så där vid sin sida och slapp att stå ansigte mot ansigte med henne.

»Jo, jag skulle kanhända inbjuda grefven till någon af mina fester», sade hon och böjde sig litet emot honom med något af ett leende under de långa ögonfransarna.

Nu var det alldeles slut med grefvens uppfinningsförmåga — han blickade liksom in i ett bottenlöst, svart djup. Här var det möjligt att finna en utgång ur denna labyrinth, hvori hennes svar hade indragit honom?

Slutligen tycktes hon dock bestämma sig för att komma honom till hjälp.

»Hvad begär grefven af mig för eganderätten till slottet?» frågade hon och stannade åter midt framför trappan, i samma ögonblick som orchestern spelade upp inne i balsalen.

»Ingenting!» svarade han, förtjust öfver detta tillfälle att visa sig ridderlig. Han vågade till och med lindrigt trycka hennes hand, som hvilade på hans arm.

Hon skrattade igen — ännu mera trött och glädjelöst än förra gången — och därefter blef hon i hast mycket allvarsam, drog sin arm ur hans och sade med sin mest kalla och öfverlägsna ton:

»Jag vill ha sommaren på mig för att tänka på saken; i höst skall grefven få mitt svar.»

En kavaljer kom i detsamma och hämtade henne till dansen. Grefve Kagg gick in i rökrummet för att torka ångestsvetten ur pannan och i minnet upprepa hvad som blifvit yttradt å ömse sidor.

»Det var minsann en ganska lyckad vändning jag hittade på till slut», sade han till sig själf. »Och jag tror verkligen att den slog an på henne.»

Han var i det hela ganska nöjd med att hon begärt betänketid till hösten. »Hvad hon än kommer att svara», tänkte han, »*nej* blir det inte, så mycket kunde man då höra. Om det därför blir *ja*, det får man se. Men hvad skulle det annars bli, då det inte blir *nej*.»

Han grubblade öfver detta en stund och kom till den öfvertygelsen att, eftersom hon icke ämnade svara *nej*, kunde hon ej gärna undgå att svara *ja*, och då var det i det hela lugnare att få lefva som ungtkarl under sommaren. Det skulle blifva så genant att alltid hafva denna ståtliga varelse i huset, man skulle alt bli tvungen att korrigera åtskilliga af sina vanor innan dess.

Under de följande danserna öfvervägde Aurore inom sig fördelarna och olägenheterna af det parti, som erbjudits henne. Genom detta äktenskap skulle hon förvissa sig om att alltid förblifva hvad hon hitills, tack vare sin skönhet, varit, den mest firade dam inom societeten. Hon tänkte på, hur hon skulle

restaurera det gamla slottet, hvilka spann och ridhästar hon skulle ha, hvilka fester hon skulle ge för de kungliga, då de voro nere i Skåne.

Hon var nu snart 30 år och ej längre på höjden af sin skönhet. Hennes hy hade förlorat i friskhet, det var endast vid ljussken, som hennes utseende numera gjorde sig fullt gällande, och hon visste det. Sedan hon var 17 år hade hon dansat hvarje vinter i Stockholm och hvarje sommar vid badorter. Det var ej underligt att hennes yttre slutligen började bära spår af detta lefnadssätt. Hon visste, att den varma beundran, som alt sedan hennes första uppväxt omgifvit henne, åtminstone ej längre var i tilltagande, om också något aftagande ej ännu visat sig. Hon var fortfarande ett eftersökt parti och ingen af de unga flickor, som hvarje år uppträdde på den fina världens horisont, kunde ännu jämföras med henne i skönhet; och dock kände hon mycket väl, att den hyllning, som omgaf henne, var en nyans ljummare än förr och att hon redan bestigit den höjdpunkt, från hvilken vägen börjar slutta utföre.

Men å andra sidan! — Föraktade hon ej i själfva verket alla de förmåner, som hon genom detta äktenskap ville tillförsäkra sig? Var hon ej länge sedan trött på alla de nöjen, som den mest studerade lyx kunde skänka henne? Om hon vore grefvinna Kagg och egde ett gammalt slott, hvartill ingen enskild person i Sverige kunde uppvisa ett motstycke, så skulle icke sällskapslifvet därför blifva intressantare,

än det hittills varit, samtalen skulle blifva lika tomma och innehållslösa, och hon skulle täras af samma dunkla oförstådda pinande längtan efter något större, starkare, mer själsspännande, mer värdt att lefva för än dessa små godtköpstriumfer, som ej längre ens hade något smickrande för hennes fåfänga.

Hennes ständiga dröm var att företaga något som stridde mot de konventionela sällskapslagar, hon var underkastad, att såsom hon ibland sade, »chokera hela societeten». Men hon visste mycket väl själf, att alt detta endast var fantasier, och att hon i själfva verket var lika mycket slaf af sällskapslifvets konvenans-lagar, som någon i hennes omgifning. Hela hennes väsende, hvarje hennes ord och rörelse voro den fulländade verldsdamens, som förr skulle underkastat sig att ha hur tråkigt som helst än tillåtit sig den minsta lilla afvikelse från det passande. Hennes yttranden kunde visserligen ibland vara tämligen exentriska och själfsvåldiga, men endast lagom mycket för att göra hennes konversation litet pikant och skaffa henne namn af att vara kvick; någon verklig ursprunglighet rörde de aldrig, det skulle varit dålig ton. Och så hade hon så småningom genom att omsorgsfullt dölja sin verkliga begåfning, som dessutom höll på att gå under i brist på utveckling, kommit därhän att blifva ett mönster af en fulländad verldsdam. Unga flickor studerade henne och önskade ingenting högre än att kunna likna henne. Till och med hennes ansigtsuttryck hade så småning-

om fått något stereotyp. Hon hade samma småleende för alla. De stora mandelformade halföppna ögonen kunde stundom blixtra till som om det plötsligt tändts en eld i dem men blott för att genast återtaga sitt vanliga, kalla uttryck. Denna lilla kastning med ögonen var instuderad liksom hela hennes sätt för öfrigt, och ingen anade det inre uppror, den tärande längtan och den oroliga rörliga fantasi, som dolde sig under detta helgjutna yttre.

Ännu ett frieri fick Aurore mottaga denna samma afton. Societeten upplöstes för sommaren och alla voro därför angelägna att få sina affärer på det klara, hvarför Aurore ingalunda var den enda, som nu hade att bestämma öfver sitt öde. Höst och vår, efter vinterns baler och sommarens badortslif firas ju de flesta förlofningar.

Baron Gripenfeldt var militär vid ett rangregemente, hade lefvat tämligen vildt, men ansågs nu ha »rasat ut», och som han gjort af med hela sin förmögenhet, fann han det vara på tiden att se sig om efter ett rikt parti. Det föll honom icke in annat än att han blott hade att välja — sådana män som han göra ju alltid lycka hos damerna, det visste han — och en gång i ett gladt lag, då man talat om fröken Bunges oåtkomlighet, hade han svurit på, att hon skulle gifta sig med honom och ingen annan.

Men Aurore fann det nästan vara en förolämpning af en man i hans ställning att fria till henne.

Behöfde hon taga sig en man, hvars skulder hon skulle betala, hon som kunde välja bland alla!

Hon tillbakavisade honom därför på ett tämligen sårande sätt, men han svarade med en väl anbringad blick och ett vemodigt tonfall i stämman, att han dock icke kunde öfverge alt hopp, så länge hon ännu vore fri. Detta var det vanliga svaret på ett afvisadt frieri, och Aurora fäste föga vikt därvid. Alla voro de otröstliga — alla bådo de att åtminstone få hoppas så länge hon ej ännu lyckliggjort en annan. Men de fleste af dem skyndade sig dock snart därefter att själfva lyckliggöra andra.

Kort efter balen spred sig emellertid det ryktet, att fröken Bunge vore förlofvad med baron Gripenfeldt, och dennes kreditorer fingo antydningar om att den rika friherrinnan Bunge skulle betala deras fordringar, hvarför de under sommaren lemnade honom i fred.

Friherrinnan Bunge hade en egendom ute i skärgården, som hon ej på mycket länge hade besökt, då det denna sommar föll henne in att slå sig ned där. Hon hade kommit underfund med att inkomsterna därifrån ej voro så stora som de borde vara, och hon hade nu beslutat att själf granska förvaltningen.

Hon ville icke gärna ha sin dotter med sig; hon generade sig alltid en smula för henne och fruktade

dessutom att hon ej skulle trifvas utan att bjuda främmande till huset.

Men Aurore omfattade tvärtom detta tillfälle att komma bort från sällskapslifvet med största begärlighet; landtlifvet var ännu för henne ett ouppodladt fält, och det hade det obekantas hela lockelse för hennes fantasi.

Och då hon reste dit ut till den ensliga egendomen, som låg på en ö utan regelbunden ångbåtskommunikation, var det med en underlig, spänd väntan att där få upplefva något ovanligt och afgörande. Hon sade visserligen sig själf att denna aningsfulla längtan ingenting hade att betyda, ty hon hade känt det samma så ofta. Hvarje höst hade hon haft en dunkel aning om att denna vinter skulle bli bestämmande för hennes öde, och hvarje vår hade hon trott, att sommaren skulle bringa detta underbara, som hon längtade efter utan att veta hvad det var.

Det var nära åtta timmars sjöresa till Björkhamra, och de kommo först fram vid sextiden på aftonen. Aurore hade ej varit där sedan hon var barn och då endast på korta besök, hvarför hon hade föga minne däraf. Hon gick nu hastigt och likgiltigt igenom det stora, ödsliga huset, byggt i den vanliga enkla sörmländska herrgårdsstilen utan utsprång eller verandor, hvittrappadt, nästan fyrkantigt och med ett högt, brutet tak. Huset hade stått obebodt i många år, förvaltaren bodde i en af de två flyglarna, som

omgåfvo en stor, sandad gårdsplan med en gräs-rundel i midten.

Luften i rummen kändes tung och instängd, möblerna voro föråldrade och ändå så väl bibehållna, som om de vore alldeles nya. De hade nästan aldrig begagnats, och Aurore fick en tryckande förnimmelse af något dödt, stelnadt och förtorkadt vid anblicken af hela detta hem, som blifvit gammalt utan att gömma några minnen eller ega en historia. Det var nästan som att åldras utan att ha lefvat — som hon!

Hon slog upp fönstren i alla rum, som hon gick igenom, tills friherrinnan började ropa att hon fick tandvärk af det förskräckliga draget. Hon lät kammarjungfrun öppna sina koffertar och draga upp lådorna i en vacker gammal kupig byrå med rika beslag, men förklarade därpå strax att det luktade så unket ur lådorna att det fick vara för i dag med uppackningen, lådorna måste vädras och skuras först.

Hon tog på sig sin reshatt igen och gick ut, väl insvept i floret och med uppspänd parasoll samt knäppta handskar. Hon kände sig litet missmodig och besviken i sina förväntningar. Det var då också en löjlig idé att vilja lefva i det där tråkiga gamla huset en hel sommar!

Hon gick långsamt igenom den tämligen obetydliga trädgården, kom till en grind och såg sig om efter någon som kunde öppna den för henne. Hur vårdslöst att ingen passade på, det borde väl åtminstone finnas en grindstuga med några barn.

Som hon ej hade lust att vända om hem till det otrefliga gamla huset, där modern var sysselsatt med att öfvervaka uppackningen, beslöt hon sig för att öppna grinden själf. Hon lade försigtigt ett par fingrar på haken — det var obehagligt att ta i den, drängar och torpare hade kanske fingrat på den. Och de ljusbruna »gants de Suède» voro mycket ömtåliga. Emellertid kom hon igenom och lemnade grinden öppen bakom sig. Hon hade väntat att komma ut i en park, men fann blott en vild, backig skogsväg. Besynnerligt, att man ej höll skogen i bättre stånd så nära intill gården! Grenarna sträckte sig ibland ut öfver vägen, så att man måste krypa för att komma fram. Så småningom blef stigen allt otydligare tills den slutligen alldeles upphörde. Hon ville vända om, men såg nu två skogsvägar bakom sig och visste ej hvilkendera hon hade följt. Skogen öppnade sig där hon stod, och en sträcka grå, glest bevuxna klippor lågo framför henne. Om hon skulle söka klättra upp på den närmaste, utsigten var säkert vacker därifrån! Hon spände ned parasollen och begagnade den som käpp och började att varsamt med klädningen uppdragen klättra uppföre. Men uppkommen på spetsen såg hon ingenting annat än nya klippafsatser och lockades ständigt längre och högre upp utan att dock få se något annat än de samma ödsliga, grå klipporna med sina djupa remnor och sina magra tallar. Emellertid hade hon kommit så långt bort från vägen att hon ej

längre visste i hvad riktning hon borde gå för att komma tillbaka. Ensamheten, ödsligheten och tystnaden däruppe började gripa henne med en viss ångest. Hon hade aldrig förr i sitt lif varit på detta sätt ensam ute i naturen. Hur skulle hon komma hem? Hvad var det som prasslade bakom henne? Hon vågade ej vända sig om utan påskyndade sina steg. Hennes hjärta stannade af ångest. Någon följde henne, det var tydligt.

Hon grep i parasollen som till försvar och vände sig om med skrämnda förvirrade blickar. Ej en varelse syntes till, men en stor, nedfallen gren hade hängt sig fast vid hennes kjortel och släpade efter henne. Hon började skratta och kände sig med ens helt lugn och väl till mods. Det var i alla fall något tilldragande i denna tysta ödslighet. Hon ville icke vända om förrän hon varit uppe på den där klippafsatsen längst borta. Därifrån måste det vara någon utsigt.

Det var dock tämligen svårt att komma dit upp; då hon ville hoppa öfver en remna hindrades hon af sin snäfva klädning och föll omkull, och då hon ville resa sig med tillhjälp af parasollen bröt hon af den fina käppen. Slutligen var hon dock uppe och under henne låg hafvet i aftonbelysning. Violetta lufttoner öfver klippor och skär längst bort, närmare lugna, speglade små vikar, där skogen stod på stup nere i djupet. Inga människoboningar syntes till, allt var så ödsligt och ensamt. Hon satte sig ned

på en sten, kastade slöjan tillbaka, lade handskarna bredvid sig och stödde hakan emot händerna.

Det var något vemodigt och ängslande i denna tystnad. Det var som en uppfordran att gå tillbaka till sig själf och lyssna till dolda röster, som aldrig fingo komma till tals ute i verldsvimlet. Det var som skulle man kunna blifva bättre, sannare och sundare här uppe, men först sedan man haft mod att blicka den inre tomheten rätt in under ögonen.

Aurore visste ej hur länge hon hade sutit här, då ljudet af en koskälla väckte henne ur hennes drömmar. Hon sprang upp och såg med förskräckelse några behornade hufvuden sticka upp öfver en bergsskrēfva och nyfiket betrakta henne. Det var ej längre tid att tänka efter i hvad riktning hon borde gå för att komma hem; hon störtade framåt med vilda språng, kastande förskrämda blickar omkring sig efter alla störar, som skulle kunna användas till försvar, men utan att gifva sig tid att böja sig ned för att upptaga någon af dem. Tidningsnotiser om onda tjuvar och uppristade inelfvor flögo genom hennes uppskrämda hufvud. Här var lyckligtvis en gårdsgård och hon klättrade utan besinning öfver den och kom hufvudstupa ned på andra sidan med sönderrifven klädning och rispor på händerna. Hon reste sig skyndsamt och ville springa vidare, men kastade först en blick tillbaka efter de ursinniga bestarna och fann då ingenting annat än tre småväxta utmag-

rade, något idiotiskt blickande torparkor, som ganska välvilligt betraktade henne.

Ännu en gång måste hon skratta åt sig själf. Det värsta var att hon glömt handskarna och rifvit sönder sin klädning. Hon hade något af moderns sparsamhetsanlag och kunde ej fördraga att se det minsta förfaras.

Det kunde nu emellertid icke hjälpas och hon gick vidare genom skogen och glömde snart sitt äfventyr för nya intryck. Än hörde hon ett plötsligt buller i ett busksnår och såg en stor fogel, som hon antog för en tjäder, utan att likväl någonsin ha sett dessa djur annat än stekta, tungt flyga upp och försvinna djupare in i skogen. Än var det ett knackande ljud i något träd, som ådrog sig hennes uppmärksamhet. Hon tänkte på skogstjufvar och stannade förskräckt lyssnande. Men då upptäckte hon att tjufven var en liten lustig ekorre, som hoppade öfver hennes hufvud och manövrerade med sin stora svans alldeles som hon med sitt långa släp, då hon var på bal. Hvad det var roligt att så där på nära håll iakttaga djurens lif. Och se! marken var ju beströdd med Linnæa, hon kröp in under de släpande granarne och fick hela handen full.

Och där mellan tallarnas höga, raka stammar skymtar vattnet fram. Det är bäst att gå i den riktningen, kommer man bara till stranden blir det lättare att hitta hem, ty gården ligger ju så nära sjön.

Hvad det ändå är för en allvarsam stämning i den här furuskogen. Det är så mycket som faller

bort och blir smått och likgiltigt! Det är underligt, man känner sig nästan förödmjukad — och ändå på samma gång lyftad och frigjord.

Nu var skogen slut och stranden låg öppen och glödde i aftonsolen. Hvilken fin hvit silfverglänsande sand utmed hela stranden och på den långsamt sluttande hafsbottnen. Höga stränder till höger och vänster, midt framför öppna hafvet, där solen stor och blodröd just höll på att sjunka och färgade hela vattnet i rött och guld. Hvilket förträffligt badställe detta måste vara! Upphettad som Aurore var efter sitt kringströfvande fick hon en oemotståndlig lust att doppa sig i dessa glänsande vågor. Hon såg sig om och upptäckte en liten byggnad, som tydligen var ämnad till toaletterum. Hon lyckades bända upp dörren och klädde hastigt af sig. Men hon hade ju ingen badkostym! Får gå, här är så ensligt, här kommer ingen. Hon sprang ut på den fina sanden som brände hennes fotsulor och så — fort ut i vattnet. Håret hade hon bundit samman högt öfver hjässan, men det blef ändå vått under simningen, hvarför hon med en hastig rörelse löste upp knuten och lät det flyta omkring sig på vågen. Hon njöt af medvetandet om sin egen skönhet i detta ögonblick. Liknade hon icke en Undine med sitt rika, skimrande hår och de varma reflexerna af solen öfvergljutande hela gestalten med sin glöd.

Men då hon åter kom upp på stranden såg hon att hon rundt kring medjan hade röda strimlor och

att huden här var slapp och rynkig. En skön Undine med figuren förstörd af snörlifvet. Hon beslöt att lägga bort detta plagg, medan hon vistades på landet, och sprang ut igen i vattnet i hopp att hon genom simning skulle kunna återställa gestaltens rätta form.

Det var sent, då hon slutligen kom hem, och friherrinnan hade skickat ut kammarjungfrun och betjänten åt olika håll för att leta efter henne.

»Du får aldrig mer gå ut ensam», sade friherrinnan, medan Aurore uttröttad slog sig ned med hatten på vid matbordet, där en mycket enkel super var helt tillfälligt framkastad på en servet.

»Hvad skulle jag då här att göra?» inföll Aurore, i det hon slog i ett glas mjölk åt sig och beundrade dess gula färg. »Det är just för att få lefva ensam, som jag kommit hit. Jag kommer tvärtom att vara ensam ute hela dagarne.»

»Det undanber jag mig — det skulle vara ganska opassande.»

»Hvad gör det?» sade Aurore och bredde sig en stor smörgås. »Här fins ju inga grannar?»

»Bör man därför göra, hvad som icke passar sig?» sade friherrinnan, som instinktmässigt kände, att dottern höll på att glida henne ur händerna.

»Jag ämnar just göra alt hvad som icke passar sig», utbrast Aurore och reste sig, i det hon tömde ännu ett glas mjölk. »Godnatt, lilla mamma, jag är

förskräckligt trött. Gör din mejerska min komplimang för det utmärkta smöret.»

»Mejerskan!» upprepade friherrinnan, som nu kommit in på ett favoritämne. »Jag skall säga dig, jag har mina misstankar mot den skatten — —»

Men Aurore var försvunnen och hade lemnat alla dörrar öppna efter sig. Hvilket drag hon alltid stälde till!

Uppkommen på sitt rum lät hon fönstret stå öppet bakom gardinen, klädde af sig utan att tillkalla kammarjungfrun och sträckte ut sig med välbehag i bädden. Hon var trött, men hvilken angenäm, hon ville nästan säga hvilande trötthet! Hon var så behagligt afkyld efter badet och kände ännu hur den svala vågen smög sig kring hennes heta lemmar och hur den lyfte henne, när hon simmade.

Nu kom där en doft af blommor till henne i bädden. Det var några nattvioler, som hon funnit i skogen och kastat ifrån sig på toalettbordet.

Strax utanför fönstret hörde hon hur göken gol och talltrasten slog sina djupa alttoner.

Gardinen bugtade sig emellanåt och släppte fram en mild, smekande fläkt, som rörde vid hennes hufvudkudde. Hon somnade vid vindens sus i träden och med en begynnande, allt starkare framträngande känsla af jubel inom sig.

Friherrinnan var hela dagarne sysselsatt med att granska räkenskaper, undersöka vindar, kontor, linneskåp m. m. och fann snart att det var henne omöj-

ligt att samtidigt kontrollera sin dotter, hvarför hon inom kort beslöt sig för att lemna henne fullständig frihet, tröstande sig med ställets fullkomliga enslighet, och dessutom själf hågad att för egen del lossa på etiketten. Hela lefnadssättet inrättades på en mycket ursprunglig fot, friherrinnan gick hela dagen i nattrock och måltiderna voro af enklaste slag.

Denna upplösning af alla vanliga band behagade mycket Aurore. Hon var just i en sådan sinnesstämning, att det naturliga och enkla framför alt tilltalade henne. Och då hon en gång börjat frigöra sig från det konventionela tvånget, gick hon liksom modern nästan öfver till själfsväld. Hon beslöt af sparsamhets- och bekvämlighetsskäl att begagna tillfället att slita ut sina gamla superklädningar. Hon fick fatt i en broderad, gröngul klädning af mjukt, tunt ylle, hvars släp hon klippte af. Och sedan hon en gång börjat gå med den, trifieds hon så väl i den, att hon behöll den dag ut och dag in tills den blef både sliten och urblekt. Hon skar af klackarne på sina franska gullskinnsskor och nötte ut dem bland klippor och grus; håret flätade hon i en enda yppig fläta, som hängde på ryggen, och på hufvudet bar hon en stor halmhatt, helt och hållet utan klädsel.

Hon började roa sig med allehanda naturhistoriska experiment och hade skaffat sig ett akvarium, för hvilket hon fångade grodor och salamandrar, samt iakttog med mycket intresse grodungarnes långsamma utveckling från sin ursprungliga, klumpiga fiskskep-

nad ända till dess hon till sin stora förnöjelse såg dem tappa stjärten och blifva sannskyldiga grodor i sin bästa ålder.

Några foglar, som hon tagit under sitt särskilda beskydd, vållade henne mycket bekymmer. Det var ett par svarta och hvita flugsnappare, som hade ett gammalt bo i en björk vid gafveln af byggningen. Aurore tyckte om dem för deras vackra sång och såg med ovilja ett par stora göktytor föra krig mot dem i afsigt att inkräkta deras rättmätiga egendom. Oaktadt alt det fysiska och moraliska understöd hon gaf de belägrade, såg hon dock en dag sina skyddslingar borta, och göktytorna tillkännagåfvo med sitt obehagliga pipande att de nu voro herrar på täppan. I sin rättvisa harm tillgrep Aurore nu en liten assuransspruta, som stod i förstugan, och i spetsen för gårdens tjänstepersonal kommenderade hon belägringen. Den kalla duschen hade åsyftad verkan, inkräkterne flydde snopna och de små flugsnapparene, som stumma åsett slaget från ett angränsande träd, och som tycktes förstå att angreppet gjordes i deras intresse, kommo nu glada tillbaka till sitt bo och började sjunga och jubla med full hals.

Friherrinnan kom i det samma ut och gaf till ett skrik samt var nära att svimma af förskräckelse vid åsynen af brandsprutan, Aurores våta klädning och den lilla folksamlingen på gården. Hon lefde i en ständig fruktan för en eldsolycka och såg redan huset stå i full låga.

Men Aurore skakade skrattande vattnet af sin klädning, pekade på sina skyddslingar och ropade gladt: »Jag ville bara hjälpa de svagare i kampen för tillvaron. Och till belöning uppvakta de mig nu med en serenad. Hör bara!»

Alla dessa nya intressen och sysselsättningar uppfylde henne så, att hon knapt fick upp mer än ett öga om morgnarna förr än hon genast sprang upp ur bädden och slog upp alla fönster. Hon längtade ut, så att hon ej unnade sig mer än tio minuter att kläda sig och lika många att äta frukost.

Mest af allt roade det henne att fiska, och hon kunde ibland med ett groft bröd i fickan och en skotsk pläd öfver axeln gifva sig ut i soluppgången för att följa med fiskaren och taga upp not. Hon fick snart en riktig vurm för segling, i synnerhet stormiga dagar, då den ena kanten af båten låg under vatten. Hon blef allt mer djärf och oförskräckt och började tycka om att utmana faran, som fångslade henne liksom allt starkt och spännande.

Hvad lifvet ändå var rikt! Och hvad naturen var fullkomligt inrättad! Hur beundransvärd var inte hvarje liten blomma, hvarje fogelägg. Oaktadt Aurore sade sig själf, att dessa reflexioner voro gamla och utslitna, föreföllo de henne dock så nya och anslående, att hon skulle velat omsätta dem i en dikt.

Ja, hon kände det hela tiden som om hon gick och bar en dikt inom sig, ett jublande, klangfullt, formfulländadt och glödande kväde om naturens rike-

dom och människans fullkomlighet. Ty människan var också en bra fullkomligt skapad varelse! Hur kände hon icke själf all livvets fullhet brusa och jubla inom sig!

Hon visste att hon hade återvunnit hela sin skönhet under denna sommars friluftslif; hennes hy hade återfått sin friskhet, den var litet brynt af solen och kinden hade en varm och djup glöd. Och figuren hade ytterligare utvecklats, sedan hon lagt bort att nyttja snörlif.

Hon hade blifvit fet af den landtliga dieten och hennes fyllighet stod på gränsen af för stor yppighet. Men gestalten var så kraftfull och muskelstark och så smidig tillika, och hufvudet satt så fritt och djärft på halsens ädla, fina resning, att det hela gaf det rikaste och fullaste skönhetsintryck.

Och hur väl hon mädde, hur hon sof om nätterna, hur hon åt, hur hvarje andetag var en verklig njutning! Hur hennes ögon sågo, hennes öron hörde, hennes alla sinnen insöpo alt skönt i ljud, i färg, i doft, hur hennes fantasi arbetade, hur rikt och fullt hon lefde, själf en fullkomlig varelse i en fullkomlig natur!

Och dessa underbara midsommarnätter! Hur alt växte, hur alla livvets och naturens pulsar slog! Solen gaf sig nästan aldrig tid att gå ned, emedan den genast skulle upp igen och lysa öfver sin växande verld och drifva på den andlösa, rastlösa, brådskande utvecklingen. Blommorna hade knapt hunnit sluta

sina kalkar, förrän de öppnade dem igen, foglarne upphörde knapt att sjunga hela dygnet om, alt i naturen sade: skynda, väx, blomstra, sjung, lef och njut! nu är lifvets fullhet, årets bästa tid, men midsommar-dagarne äro ej många — snart kommer hösten och innan dess måste du ha vecklat ut alla dina blad, lilla blomma — du måste ha slutat alla dina sånger, lilla fogel, och vunnit dig en maka och byggt ditt bo, ty försummar du den rätta tiden, blir du sedan stående där med halfutslagna blad, stackars blomma — du får resa hem igen till ditt land i södern, lilla flyttfogel, när hösten kommer, utan att medföra maka och ungar, och de andra skola håna dig och säga: »hur har du användt din tid? Hvad gjorde du, medan vi byggde vårt bo och kläckte våra ungar?» — Sådant ungefär var hufvudinnehållet af den dikt, hon skulle velat skrifva; men hon kunde ej finna uttryck för sin stämning annat än i följande rader:

I sommardagar, vid midsommartid,
 Så doftande, skön och blid,
 Af värme ljuf, berusande, öm
 Står skogen fylld. En sommarnattsdröm,
 Som smyger på dig; smekande, mild,
 Ej kunde skapa ljufvare bild.
 I skär och hvit och grönskande skrud
 Med fur'n till pell Linnæan står brud,
 Så doftande, blyg och blid,
 I sommardagar, vid midsommartid.

Och så kunde det plötsligt, midt upp i detta jubel, komma öfver henne ett så underligt vemod! Ty hvad var väl hennes egen ställning till denna växande, jublande, strålande verld? Också hennes lif var ju nu midt upp i midsommardagarne, den tid då solen lyser nästan hela dygnet och drifver alt till en hastig och brådstörtad mognad. Hela hennes känslolif var i samma andlösa utveckling som naturen omkring henne. Men hon visste ej hvart hon skulle bära alla dessa knoppande känslor, hela denna tränande längtan som förtärde henne. Hvertill tjänade det att vara vacker som ingen annan, att befinna sig midt i midsommaren med en oändlig rikedom af blomster spirande öfver alt, när det ej fans någon som gladde sig åt deras doft och när man visste att ett par dagar efter midsommar börja dagarne bli kortare, och så kommer strax därefter de s. k. järnnätterna, då stundom frosten kan härja hela det spirande sommarlifvet.

Det gälde att använda de korta stunderna. Men hvertill? På hvad sätt? Alt i naturen var fulländadt inrättadt, alt hade sin bestämmelse. Men hon?

Och så kunde hon lägga sig ned på gräsmattan och gråta öfver att dagarne snart skulle bli kortare, utan att hon ännu fått sjunga alla sina sånger och veckla ut alla sina blommor.

I närheten af Björkhamra hamn, ett par mil ut till hafs, fans ett illa beryktadt skär, kalladt Måsknufven, där mången seglare hade förgåtts. Där hade för några år sedan en fyrstuga blifvit byggd, och

Aurore hade hela sommaren haft lust att segla dit ut för att bese den. Men det hade alltid mött svårigheter att komma dit, ty den lilla klippan som låg midt bland undervattensskär och bränningar hade ingen hamn, hvarför en båt blott kunde lägga till där, då väder och vind voro särdeles gynsamma.

Ändtligen en dag i augusti hade fiskaren lofvat att segla henne dit. Vinden var fördelaktig för tilläggnen, men det blåste en half storm, och fiskaren tog in ett par ref både på focken och storseglet.

»Det går an, fröken håller sig alltid morsk på sjön», sade han. »Men vi få nog känna på vädret.»

»Det blir roligt», sade Aurore. Hon satte sig till rätta i aktern och svepte in sig i pläden.

»Bor det några människor därute på skäret?» frågade hon, då de seglade ut.

»Bara fyrvaktaren.»

»Bor han alldeles ensam på hela ön?»

»Ja, hela ön är inte stort större än fyrstugan. När det stormar bra, slå vågorna samman öfver taket på stugan, så att elden släckes i spisen.»

»Och där lefver han ensam hela året om?»

»Ja, han har väl en som aflöser sig ibland. Men mest hela året om sitter han där ensam.»

»Men på vintern, då isen ligger?»

»Ja, så får han alt vara där ändå. Isen ligger aldrig länge därute, den kan bryta upp när som helst och då får fyren lof att tändas.»

»Hvilket lif!» sade Aurore. »Han borde väl åt-

minstone vara gift för att kunna hålla ut där. Hvad gör han hela dagarna?»

»Åh, han läser och studerar alldeles förskräckligt. Han tänker nog komma sig opp i verlden på något vis. Det är ett fasligt godt hufvud på honom.»

»Såå!» sade Aurore småleende.

Hennes första blick, då hon hoppade i land, gälde stugan och klippan. Tänk, att lefva här hela året om! Ingen växtlighet, endast litet mossa och ljung i en och annan fördjupning mellan klipporna. Stugan var grå liksom klippan, båten och fiskarens drägt voro grå, luften var också grå — alt sammansmälte i en enformig, kall ton, som grep henne med en känsla af beklämning, och då hon satte foten på bryggan önskade hon nästan att hon aldrig hade kommit hit.

Först nu såg hon upp på fyrvaktaren, som kommit emot dem på bryggan. På en gång blef hon mycket blek och hennes ögon hängde sig fast vid honom med en underlig blick. Klippan, stugan, hafvet, alt försvann för henne i detta ögonblick; det var som en svindel och det skymde litet för hennes ögon. Men genom dunklet såg hon tydligt och klart den man, som stod framför henne, och det kom öfver henne med en förfärande visshet att nu var den timme slagen, som hon i hela sitt lif längtat efter; nu först skulle hon begynna att lefva.]

Och då hon trädde in i den låga stugan hade hon ungefär samma känslor, som då hon kom på sin

första bal: en sakta hjärtklappning, en dunkel förnimmelse af att hon stod inför något afgörande.

Hvad var det väl hos honom som genast gjorde ett så starkt intryck på henne? Hon kunde ej göra sig reda härför, hon visste blott att den brännande längtan efter att upplefva något, som under hennes tomma lif mer och mer fått makt med henne, nu lik-som stod vid målet, och att denne främmande man hade hennes öde i sina händer.

Ett par trofasta, bruna ögon med ett egendomligt uttryck af bedjande ömhet samt veka, fylliga, skägglösa läppar bildade hos honom en underlig motsats till en viss trygg otillgänglighet i sättet samt en stor bredaxlad figur med en nästan brutal styrka. Han föreföll Aurore som en stor newfoundlandshund, som med ödmjuk hängifvenhet kysser sin herskarinnas hand, men som också är färdig att skydda och värna henne för hvarje fara och gifva sitt lif för henne, om det behöfs.]

De talade ej mycket med hvarandra, då de stodo tillsammans uppe i fyrstugan. Aurore hade förlorat sin vanliga, säkra öfverlägsenhet, hennes blickar flögo litet oroliga kring rummet och hennes yttranden framkommo stötvis och med något nervöst brådskande i tonen.

Hans svar voro fåordiga, men hans ögon följde henne oafvändt.

Stugan hade två våningar med ett rum i hvardera. Vid det öfra var den stora, utbyggda lyktan

och här hade också fyrvaktaren ett litet bord med skrifbehör, en soffa samt en bokhylla, där Aurore, bland böcker af för henne okänt innehåll, också upptäckte Tegnér's samlade skrifter, Fänrik Ståls sägner och ett litet häfte Orchidéer af Sven Tröst.

»Ni tycker om poesi», anmärkte hon.

»Ja, det är så ensamt här ute på skäret — något sällskap skall man ha.»

»Har ni länge lefvat här ensam?»

»Ja, se'n min mor dog, det är nu tre år sedan.»

»Såå — er mor har lefvat tillsammans med er här? Det måtte vara bra tomt för er att ha mistat henne?»

»Det är det också — fast hon var svag och hade den vurmen, att hon skulle kasta sig i sjön — så det var inte det lättaste att vakta henne.»

»Åh!» sade Aurore deltagande. »Hur vågade ni då ha henne hos er?»

»Jag var så kär i henne», sade han vekt.

Det gick en dallring genom Aurores inre. Hur den stämman skulle kunna säga: »Jag älskar dig!»

Blåsten hade tilltagit och fiskaren kunde icke hålla båten kvar vid klippan, i synnerhet som vinden hade kastat, så att det ej längre var lå vid bryggan. Han kom nu upp i stugan och uppmanade Aurore att genast stiga i båten för att fara hem. Det var ändå osäkert, om de i detta väder skulle kunna hinna hem innan mörkningen.

Fyrvaktaren såg ut genom fönstret.

»Det duger inte att ge sig ut nu», sade han i sin trygga, afgörande ton. »Han går mer och mer på nordlig — rakt stick i stäf — och till natten blir han stygg.»

»Hvad skola vi då göra?» utbrast hon och blef blek.

Han såg på henne och märkte det.

»Är fröken rädd för att stanna här?» sade han.

»Nej — inte det — men det går inte an — min mor skulle bli orolig — jag måste fara. — Kom!» sade hon till fiskaren, »vi begifva oss af genast.» Hon tog åter på sig hatten, kastade sjalen kring axlarna och skyndade ut. De båda männen följde henne.

Det stormade så, att hon knapt kunde stå upprätt, och det svartnade rundt kring horisonten. Hela den lilla klippan var omgifven af hvita, hväsande bränningar.

»Där borta på det där skäret är en god hamn», sade fyrvaktaren till fiskaren. »Ge sig dit med båten det fortaste han kan. Det fins ett enkom skjul där för väderdrifna seglare, så att han kan få skydd för natten. För fröken skall jag draga försorg.»

»Tack, men jag kan inte — jag törs inte — min mor — —», mumlade Aurore och ville hoppa ned i båten.

Då lade han sin stora, solbrända, välformade hand på hennes skuldra och sade med en viss godmodig öfverlägsenhet som till ett själfsvåldigt men älskvärdt barn: »Det hjälps inte, lilla fröken. Eftersom

fröken nu är här, är det jag som ansvarar för frökens lif.»

En behaglig känsla af tillit och trygghet grep henne; hon skulle icke önskat något högre än att få lägga sin hand i denne mans och säga: »Jag följer dig hvart du vill».

De stodo en stund kvar på bryggan och sågo hur båten på den korta färden till närmaste skär krängde och kämpade för att hålla kurs mellan bränningarna. Sedan gingo de tysta tillbaka till stugan.

»Det står alltid en gästsäng bäddad i nedra stugan», sade fyrvaktaren, då de gingo in. »Det händer alt ibland att man får ta emot villfarna seglare — det är väl mycket tarfligt, men så får fröken pröfva på det en gång också.»

Han gaf henne nyckeln till ett skåp i väggen och sade, att hon där skulle finna lakan och handdukar, samt satte in hennes matsäckskorg på bordet, hvarefter han blef stående vid dörren och såg på henne.

»Vill ni kanske låna mig något att läsa?» frågade hon.

Han gick efter Orchidéer och lemnade henne boken uppslagen samt pekade på en sida och sade: »Läs den där — den är vacker.»

Han blef ännu stående en stund, men då hon satte sig ned att läsa, gick han.

Dikten hette:

»Kom, vi sätta bo i dalen!

— — — — —

Verldens sorl, det yra, tomma

Ej besmitta skall vårt Eden.

Osedd skall vår kärlek blomma,

Lik en blåklint, skyld i säden.»

Hon fälde boken i sitt knä. Hvarför hade han gifvit henne just denna dikt att läsa?

Nej, det kunde icke vara med någon afsigt, därtill var han en alt för naiv natur; men denna dikt hade troligen särskildt anslagit honom, där han satt ensam ute på skäret med sitt inåtvända och svärmiska lynne.

Hvarför skulle ett så oöfverstigligt svalg skilja henne från denne man? Hvarför var han ej hennes like i samhällsställning, så att hon kunde få gifva sig åt honom och lefva och dö invid denna starka arm, som tycktes enkom skapad att beskydda ett älskadt väsende?

Hvarför, ja, hvarför?

Därför att hon var en förnäm dam och han en simpel fyrvaktare! Men hvad betydde väl en sådan tillfällighet som deras yttre lefnadsvilkor?

»Verldens sorl, det yra, tomma,

Ej besmitta skall vårt Eden.»

Och hvad betydde väl hennes börd, hennes rikedom, hennes uppfostran här ute på det ensliga skäret, där de båda genom ett stormigt haf voro skilda från hela den öfriga verlden? Här voro de rätt och slätt

två ensamma människor, som ej hade något annat sällskap än hvarandra; den lilla stugan var deras gemensamma skydd mot ovädret, som rasade utanför — den nakna klippan var hela deras värld. Och så länge stormen varade och ingen båt kunde komma dit ut och hämta henne, var hon fattigare och ringare än han. Hans voro alla de föremål, som omgäfvade henne, han var herre här — hon egde intet, hon var hans gäst, och hon var helt och hållet i hans makt. Hon var icke rikare, icke förnämre än hvilken fattig fiskareflicka som hälst. Hon var rätt och slätt kvinna — och han var man, en verklig man, sådan hon icke känt någon förr — stark och god, sann och trofast. Hvarför, hvarför skulle hon icke älska honom och se hela sin sköna midsommardröm förverkligad?

Hon steg upp och gick af och an i den trånga kammaren. Hon kunde icke sitta stilla, hon kunde icke uthärda att vara instängd på detta sätt. Hon ville slå upp fönstret, men fann att luckorna blifvit igen-skrufvade utifrån. Eftermiddagen hade gått utan att hon märkt det; det var alldeles mörkt i rummet, men uppifrån föll en ljusstråle genom springan på luckan. Det var från fyrlyktan, som brann i natten.

Hon svepte in sig från hufvud till fot i sin skotska pläd, öppnade försigtigt den tunga dörren på glänt och tittade ut. En häftig vindstöt kom i det samma och ryckte upp dörren med en sådan våldsamhet, att hon blef kullslagen på klippan utanför. Då hon bedöfvad och yr i hufvudet reste sig upp, hade dörren

slagits igen bakom henne och hon var utestängd. Vinden svepte omkring henne med en sådan våldsamhet, att hon blott med yttersta möda kunde hålla sig upprätt och måste trycka sig i nedhukad ställning tätt intill väggen för att ej blifva dragen ut i vattnet af vågorna, som slog upp till hennes fötter.

Hon försökte att ropa på hjälp, men hennes stämma dog bort i stormen och hon hörde den knappast själf. I sin ångest grep hon en handfull grus, som slungats upp af vågorna, och kastade den mot rutan däruppe. Men knapt hade hon gjort det förrän hon ångrade det. Hvad skulle han tänka om att hon kallade honom till sig på detta sätt?

Hon lyssnade andlöst efter hans steg; det dröjde ej många sekunder innan dörren sköts upp, med ett språng var han bredvid henne och grep tag i hennes arm.

»Hvad tänker fröken på?» utbrast han.

»Det var så kvaft därinne», sade hon med bortvändt ansigte. Han ville draga henne in, men hon höll honom tillbaka. »Nej, nej, jag vill inte gå in. Hjälp mig blott omkring hörnet, på andra sidan är det lä och jag vill stå där en stund och se på stormen.»

Han höll hennes arm fast och tätt tryckt intill sin och de klättrade försigtigt utmed stugans vägg tills de kommo på andra sidan, där skenet från fyrlyktan klart belyste deras ansigten. Han böjde sig beskyddande ned öfver henne och svepte sjalen bättre omkring henne. Hon kunde läsa i hans ansigte, att

han hade suttit därinne med samma tankar som hon denna kväll. Hon hade hört många försäkringar om kärlek, men ingen så värtalig som den, dessa bruna hundögon nu upprepade i hvarje minut:

»Låt mig ligga vid dina fötter, och min högsta fröjd skall vara att tjäna dig. Men hotas du af någon fara, kan du tryggt förlita dig på mitt skydd. Blif min och jag släpper dig aldrig!»

Detta sade ögonen, men läpparna tego.

»En sådan här stormig natt var det mor drunknade», yttrade han slutligen tankfullt.

»Drunknade hon?»

»Ja — hon lyckades till sist att smyga sig undan mig och kasta sig i — och när jag fick upp henne var det för sent. Så seglade jag med liket till fastlandet för att begrafva henne — men jag fick ta det med mig hem igen.»

»Hvad vill det säga?»

»Hon var en själfspilling, sade presten — och att hon var svag var inte bevisadt, ty hon var klok i alt annat. Så nekade han henne kristlig begrafning.»

»Och hvad gjorde ni då?»

»Jag sänkte henne i vattnet just vid den här klippållan och läste själf välsignelsen öfver henne, som man gör till sjös.»

Minnet af denna natt grep honom med djupt allvar, och hans stämma hade åter denna veka skälning, som trängde Aurore till hjärtat.

»Ni höll mycket af henne», sade hon.

»Ja — och jag har inte haft någon att hålla af sedan dess. Jag har lefvat här så ensam — och så'na här stormiga nätter brukar det komma för mig alt-sammans igen och igen — det är som om jag ännu kunde höra hur hon skrek, när hon sprang i.»

Aurore tryckte sig omedvetet närmare intill honom.

»Ni gör mig mörkrädd», sade hon.

Hon kom honom så nära att han blef yr i hufvudet och grep henne om lifvet.

»Härefter skall jag väl ha en annan natt att minnas, när det stormar», sade han.

Hon blef rädd; hans ansigtsuttryck hade plötsligt förändrats. Hon kom att tänka på en gammal tafla i hennes fars arbetsrum, som förestälde en ung faun och en skogsnymf lekande mellan träden, och hvilken hon som halfvuxen flicka ofta betraktat med ett visst välbehag. Sedan hade den blifvit såld och hon hade ej kommit ihog den förr än just nu, då hon mötte den lidelsefulla blicken från dessa bruna ögon. Hon gaf till ett anskri, slet sig lös och sprang ut på den yttersta klipphällen.

Man kunde gärna tagit henne för en skogsnymf i detta ögonblick. Den snäfva, modärna klädningen svepte sig omkring henne som ett tunt draperi, håret ringlade sig som en orm kring hennes hals och sjalen fladdrade rätt upp i vädret. I samma ögonblick hon kom upp på den lilla flata bärghällen, hvarifrån klippan nästan lodrätt stupade ned i vattnet, förlorade

hon jämnvigten och föll samt började glida utföre. Vid en liten afsats i klippan fick hon fotfäste och grep tag i en säljbuske, hvars lösa rötter voro nära att uppräckas.

Det var omöjligt att komma utför klippan till henne. Fyrvaktaren sprang därför ned till stranden och klättrade på några lösa stenar för att komma fram nedanför den afsats, där hon låg, och mottaga henne i fallet.

»Håll sig bara fast, fröken», ropade han till henne. »Jag är strax där.»

Men i samma ögonblick hon såg, att han lyckats komma omkring klippan och var nära att nå henne, slöt hon ögonen, släppte busken med ett rop och störtade sig utföre. Fallet var ej synnerligen högt och en liten svagt sluttande klippställ i själfva vattenbrynet hindrade henne från att ögonblickligen dragas ut i vattnet. I nästa sekund var fyrvaktaren där, grep henne i sina armar och blef ett ögonblick stående, med stor svårighet balanserande på de hala stenarna, under det vågorna slog honom högt upp till knäna.

Aurore skalf så att tänderna slog emot hvarandra; håret föll i tunga, våta massor öfver hans händer och hon andades kort och flämtande.

»Släpp mig», framstötte hon. »Det var med afsigt jag kastade mig i, fast jag blef rädd först och höll mig fast, då jag såg det svarta djupet. Släpp mig! Släpp mig!»

»Jag skall inte göra fröken något illa», sade han i en ton af förödmjukelse. »Var inte rädd, jag skall inte glömma hvem fröken är och hvem jag är.»

»Nej, nej, det är inte för er jag är rädd. Släpp mig», upprepade hon. »Låt mig dö — det vore det bästa, som kunde hända mig nu.»

De sista orden dogo bort i en hviskning tätt intill hans öra.

Han tryckte henne häftigt intill sig, gjorde ett djärft språng, fick fotfäste och klättrade vidare. Då han åter gjorde en paus för att se sig om efter en säker sten, höll hon krampaktigt armarna om hans hals för att icke falla.

»Efter stormen», sade hon, »när de komma för att hämta mig, då — när vattnet är lugnt och klart, så att man ser botten — då skall jag inte vara rädd, men det är så hemskt att krossas bland bränningarna.»

Han svarade ingenting; han sprang från sten till sten mellan de skummande vågorna med stor vighet och raskhet, och det var något af trygg, obestridd eganderätt i det sätt, hvarpå han bar henne; men det var tillika så som man bär sin dyrbaraste egendom.

Stormen varade i tre dygn.

På morgonen af den andra dagen hade fiskaren synts göra ett försök att närma sig Måsknufven, men då det var omöjligt att landstiga där, hade han seglat hem. Först den fjärde dagen på morgonen syntes hans båt igen styra kurs mot den lilla fyr-klippan. Aurore och fyrvaktaren stodo tillsammans utanför

stugan och sågo honom nalkas. De stodo där i beklämd tystnad, en vigtig fråga sväfvade på hans läppar, men han läste redan det ödesdigra svaret i hennes bleka drag.

Då båten var nära att landa vid bryggan, fann han slutligen ord.

»När träffas vi igen?» frågade han.

Då lade hon armarna om hans hals, lutade sin kind intill hans, slöt ögonen med ett uttryck af smärta och lycka på samma gång och kysste honom.

»Vi träffas inte mer», sade hon lågt, smärtfullt, innerligt.

»Då släpper jag dig inte», bröt han ut, och det drog upp ett oväder i hans ansigte.

Hon såg ångestfullt på honom.

»Du måste», sade hon. »Finner du det inte själf? Tror du, att min mor skulle låta mig stanna här? Och hur och hvar skulle vi kunna träffas?»

Hela den brutala våldsamheten i hans natur bröt nu ut i besinningslös vrede. Aurore var färdig att sjunka till marken af skräck, då hon såg hur hans ansigte vanställdes, hur ådrorna svälde i pannan och hur han knöt den väldiga handen emot henne.

»Hå hå! Står det så till?» skrek han. »Är du bara helt simpelt en vanlig en af det slaget? Jag kan vara god nog åt dig härute på skäret, då du inte har någon annan — med en simpel man som jag kan man tillåta sig hvad som hälst — men jag skall straffa dig, skall du se. Jag skall tala om för

hvem som hälst, att en fin fröken som du inte är bättre än hvilken fiskarjanta som hälst här på trakten. Och håller du dig inte själf för bättre än en af dem, skall du inte heller bli bättre behandlad.»

Han höjde sin knutna hand mot henne, färdig att slå henne till jorden. Hon greps af namnlös skräck och sprang undan med ett skrik.

Han skrattade.

»Feg är du med», sade han. »Det hör till.»

Hon beherskade sig och återvann sin värdighet som förnäm dam och som kvinna.

»Det är för vilddjuret hos dig jag är rädd», sade hon. »Men jag är icke rädd att dö. Om du vill, så tag mig på dina armar igen och bär mig ut på klipphällen — jag skall sluta ögonen och skall inte ropa på hjälp. Bestäm dig bara fort, båten landar strax!»

Hon betraktade honom med stora, allvarsamma ögon. Hon såg den strid, som utkämpades inom honom, och hon väntade med ett underligt, iskallt lugn på hans beslut.

Så stodo de flera minuter midt emot hvarandra, han med armarna korslagda och hufvudet nedsjunket mellan axlarna, under det svetten badade hans panna.

»Jag kan inte», utbrast han slutligen. »Mördare och själfspilling — nej, så långt har det ändå inte kommit med mig.»

Och med en plötslig öfvergång drog han henne intill sig, lindade med en nästan kvinlig åtbörd ar-

marna kring hennes hals, lutade sin panna mot hennes kind och bröt ut i en snyftning.

Aurore sköt honom häftigt ifrån sig.

»Nej, skymfa mig, jag tycker bättre om det — jag förtjänar det. O, det är uselt att ej hafva mod att vara trogen och sann.»

Båten landade nu, och två män sprungo upp på bryggan. Utan att vända på hufvudet gick Aurore med vacklande och osäkra steg ned och satte sig i aktern. Båten lade genast ut, Aurore såg ej åt land, hennes blickar följde vågorna, som i långa dyningar rullade mot båten och kom den att kränga på ett så obehagligt sätt, helt olikt dess lätta dans öfver böljorna på bortvägen i den begynnande stormen.

Ja, stormen, den var som lidelsen, som dragit fram öfver hennes lif — en lidelse, just sådan som hon alltid drömt den — men nu hade den blott lemnat efter sig dessa långa, suckande dyningar — hela vattenytan skälfdes ännu efter det våldsamma upproret — och i hennes inre darrade äfven stormens efterdyningar med ångestfull bäfvan för den långa, hopplösa stiltje, som nu skulle komma.

Då de närmade sig land, greps hon af en stark ångest. Hon hade en förnimmelse af att torra, kvafva luftströmmar slogo emot henne från land och förtogo hafsvindens friskhet. De långsamma rullningarna och den mojnande vinden angrepo henne starkt och hon fick ett häftigt utbrott af sjösjuka.

Då hon slutligen steg i land, var hon yr i hufvudet och mycket matt. Hon gick långsamt med sänkt hufvud den lilla gångstigen fram, som ledde genom yppiga rågfält. Hon ryckte af de fullmogna axen och plockade sönder dem; en blåklint följde med, hon behöll den och bröt flera, det växte så fullt däraf mellan de gula stånden.

»Osedd skall vår kärlek blomma,
Lik en blåklint, skyld i säden.»

Då hon kom fram till gården, såg hon ett tomt ekipage med kusk och betjänt just köra ned till stallet. Hon gick in köksvägen och underrättade sig om hvilka de främmande voro.

Det var en brukspatron v. Holt med friherrinna och hennes bror, baron Gripenfeldt. Aurore visste, att baronen eljest stod i spändt förhållande till sin syster och svåger, emedan han ansåg henne ha gjort en mesallians. Nu hade han troligtvis kommit till dem enkom för att få en anledning att göra besök på Björkhamra, som låg 3 mil från svågerns egendom.

Ack, att icke få vara i fred just nu!

Emellertid hindrades hon ingalunda af sin förtrytelse från att göra en omsorgsfull toalett innan hon visade sig. Blotta medvetandet, att hon åter skulle inträda i sin egen societet, väckte hos henne alla verldsdamens slumrande instinkter till nytt lif, och hon återfick hela sin aristokratiska motvilja för

alt hvad som var ovanligt och uppseendeväckande. Hon blef därför nästan ond, då kammarjungfrun föreslog henne att taga sin röda foulardklädning med den gula spetstyniken.

»Klockan ett på middagen!» utbrast hon.

»Ja, när det är främmande.»

»En oväntad visit, ja. Då gör man väl inte toalett. Gif mig en af mina bomullsklädningar. Det är det enda som är chic en förmiddag på landet.»

Hon iklädde sig en af dessa modärna mångfärgade klädningar med mönstret hämtadt från våra mormödrars tid; halfkorta ärmar med breda, uppvikta guipyrmanschetter, mycket kort klädningskjol och högklackade skor samt strumpor i klädningens färg. En stor, framskjutande suflethatt, som lade ansigtet i en mjuk skugga, och en ofantlig solfjäder af brokigt bomullstyg fullbordade utstyrelsen. Det hörde till god ton att vara i trädgårdstoalett, då man en förmiddag på landet välkomnade oväntade gäster.

Då hon nu stod färdigklädd framför spegeln med uppfästadt hår och omsorgsfullt dragande de långa ofärgade »gants de Suède» utanpå klädningsärmarne, föreföll det Aurore som återsåge hon en gammal bekant, som hon ej på länge träffat och som genom den långa skilsmässan blifvit henne främmande och likgiltig. Hon gick som i en dröm utför trapporna, och ännu då hon lade handen på dörrlåset upprepade hon mekaniskt för sig själf:

Hon reste sig och frågade, vänd till fru von Holt, om de ej skulle gå ett slag i trädgården. »Vi ha inte mycket blommor», sade hon, »men rosenkvarteret håller sig ännu vackert.»

»Hvem lagade maten därute hos fyrvaktaren?» frågade fru von Holt, som visade sig tröttande nyfiken.

»Jag lagade själf min mat», svarade Aurore och gick litet före de andra nedåt trädgårdsgången.

»Fröken fick således göra ett lärospån i husliga dygder», skämtade fru von Holt. »Nå, han hade väl ingenting annat än salt fisk, kan jag tro?»

»Åhjo», svarade Aurore och bröt ett par rosor.

»Han tog väl lite artigt betaldt för ditt uppehåll där», inföll nu modern. »Sådant där folk vet alltid att begagna sig af tillfället.»

Dessa ord och en cynisk blick från baron Gripenfeldt, som åtföljde dem, verkade på Aurore som ett slag i ansigtet. Med ens kom det öfver henne hvilken gränslös försmädelse det var att ha inlåtit sig i ett sådant förhållande som hon hade gjort. Den misstanke, som stod att läsa i baron Gripenfeldts ögon, besudlade henne och stämplade henne som en vanlig äfventyrerska.

Hennes ögon följde blomsterrabatterna, släpade sig fram utmed jorden och förmådde ej lyfta sig.

»Jag hoppas att den där fyrvaktaren bemötte fröken med tillbörlig respekt?» yttrade Gripenfeldt halfhögt och böjde sig lätt emot henne.

Själfbevarelseinstinkten vaknade åter hos henne.

»Hvad menar baron?» sade hon mycket skarpt, i det hon upplyfte hufvudet.

»Jag menar — om han burit sig på något sätt ohöfligt åt, så skulle han få med mig att göra.»

»Man bör aldrig slå sig själf till riddare», ytttrade hon i sin mest högdragna ton. »Ännu har aldrig någon vågat att förolämpa mig och jag vill inte håller tillråda baron att göra det.»

»Saken är sjuk», tänkte Gripenfeldt inom sig. »Hon är stursk ännu, men jag skall nog veta att kväsa henne.»

Då de främmande rest ville Aurore genast säga sin mor god natt. Hon var orolig för att blifva utsatt för flera frågor. Men friherrinnan häjdade henne: »Vänta, får jag tala litet med dig först», sade hon och förde henne in i sitt eget rum, där hon med en hemlighetsfull min stängde dörrarna. Hon hade röda fläckar på de litet skarpa, magra kindkotorna och såg ytterst uppretad ut.

Aurores hjärta klappade af ångest. Hon var rädd för moderns skarpa blick.

»Du må tro jag har gjort en trefflig upptäckt medan du var borta», utbrast friherrinnan och hoppade i soffan af förargelse. »Mejerskan har fört falska räkenskaper. Hon har sålt ett par kannor mjölk för egen räkning hvarenda dag. Hon skall nu genast bort, det gemena stycket.»

Det blef nu på en gång slut med den vackra sommaren. Svåra stormar och regnskurar samt en kyla i luften, som vore man i oktober månad. Hela den rika skörden blef förstörd, rågen låg och grodde i skylarna och kunde icke inbärgas, hvetet stod och ruttnade på fälten, bladen sopades bort af träden och lågo massvis och klibbade vid den våta marken, kväl-larna voro kolsvarta och själfva septembermån-skenet gick förbi utan att man en enda afton fick njuta däraf. Det började blifva kusligt på landet, men friherrinnan vidhöll sin plan att stanna kvar tills frukten var inbärgad och hon fått sylta hela sitt vinterförråd. Först i oktober återkommo de därför till Stockholm. Nu, då friherrinnan hade litet mer tid och sinneslugn började hon först observera på sin dotter och göra vissa iakttagelser, som snart för hennes klarsynta blick upp-dagade hela sanningen. Hon tog henne i förhör och fick henne att bekänna allt.

Om Aurore hade fruktat några förebråelser, fann hon snart att hon misstagit sig. Friherrinnan be-dömde ej sådana felsteg synnerligen strängt. Hon var själf känd för att ha haft ett par äfventyr i yngre dar — dock först som gift — och det samma visste man ju om mer än en af hennes umgänges-vänner. Hufvudsaken var nu blott att undvika skan-dal. Aurore måste gifta sig och detta så fort som möjligt.

Friherrinnans första tanke var att skrifva till grefve Kagg, som ännu var kvar på sin egendom, och låta

honom veta att Aurore nu var benägen att lyssna till hans frieri.

Men då hon närmare öfvervägt saken, började hon plötsligt fattas af ett verkligt raseri; hon kom in till Aurore i hennes rum, och de förebråelser, som uteblifvit vid den första bekännelsen, började nu hagla öfver henne. Genom sitt skamlösa beteende hade hon ju nu gått miste om det bästa parti i hela Sverges rike. Ty så beskedlig grefve Kagg än var, så skulle han naturligtvis, då vissa upptäckter gjordes, ställa till skandal och troligtvis fordra skilsmässa. I den nuvarande situationen kunde man ej lita på någon annan man än den, som behöfde pengar. Men det var hårdt att behöfva betala en mågs skulder och kanske också bestå honom ett kostsamt underhåll, då man kunde fått sin dotter gift med den rikaste man i landet, och de förebråelser Aurore nu fick motaga uppenbarade på ett öfverraskande sätt att den förnäma friherrinnan var i besittning af ett mycket rikt ordförråd inom en genre, som man skulle kunnat tro vara helt och hållet främmande för henne. Men Aurore blef dock ej synnerligen förvånad; hon hade under sommaren hört detta ordförråd flitigt brukas emot godsets underhafvande.

Sedan friherrinnan uttömt sin första vrede stängde hon in sig på sitt rum och funderade. Hon använde aldrig lång tid till att gräma sig öfver hvad som ej kunde hjälpas; handling var hennes sak, i rak motsats till dottern, och hon hade snart satt sig in i det

oundvikliga. Aurore skulle gifta sig med baron Gripenfeldt och friherrinnan skulle förbinda sig att underhålla dem, och så småningom — icke på en gång, ty han fick icke göras oberoende — afbetala hans skulder.

Hon erinrade sig, att Gripenfeldt fått en kommandering till Carlsborg och snart skulle afresa dit. Detta föll sig synnerligen lägligt, då det gaf en osökt anledning att påskynda bröllopet.

Hon kom i en litet blidare sinnesstämning tillbaka till sin dotter och meddelade henne sin plan.

Aurore fattades af en liflig afsky, då hon hörde detta cyniska program kallblodigt föreläggas sig. Men hon kände på samma gång, att hon ej hade kraft att motsätta sig moderns vilja.

Hon kastade sig ned på soffan i sitt rum med hufvudet tillbakalutadt och händerna pressade mot ögonen. Hur skulle hon kunna rädda sig själf från den förnedring som väntade henne? Det fans blott en enda utväg. Hon ville resa tillbaka till sin mors egendom och gömma sig där till dess hennes barn blifvit födt, då ville hon taga det med sig och segla ut till det ensamma skäret med fyrstugan. Här ville hon lägga barnet i faderns armar och bedja honom att taga det och uppfostra det i tarflighet och arbete. Om det blef en flicka, ville hon hällre att hon skulle bli grof och simpel, att hon skulle få arbeta och slita ondt, få en man, som kanske drack sig full och slog henne, än att hon skulle växa upp i stora världen och blifva en förnäm dam som hennes mor.

Och sedan ville hon gå ut på den yttersta klipp-
hällen, den där hon halkat den där natten då *han*
stod nedanför och tog emot henne — hon ville ligga
stilla med slutna ögon och låta sig glida — glida
sakta utföre. Hon kände den kalla, salta vågen, som
kröp alt längre upp på klippan, nu nådde den henne
— den lilla busken, i hvilken hon ofrivilligt höll sig
fast började lossna — ännu en våg och hon lyftes
upp från klippan och slungades ut — men nu greps
hon af samma fasansfulla känsla, som den där natten,
hon gaf till ett ångestrop och for upp på golfvet med
händerna knäppta öfver pannan. —

Röster i salongen! Det kommer någon främ-
mande. För sent att obemärkt stänga dörren!

Friherrinnans röst, blid, förbindlig:

»Vi ha väntat baron alt sedan vi kommo till
staden. Min dotter är inne hos sig — jag skall bedja
henne komma ut.»

I detta ögonblick kände Aurore det, som om
något hade dödt inom henne. Hvad lönade det att
kämpa emot — hvad tjänade det till att söka döden —
hon visste nog att hon ej skulle hafva mod att full-
följa detta beslut. Dödsångesten skulle fatta henne i
det afgörande ögonblicket, och hon skulle begärligt
gripa ett halmstrå för att rädda sig — liksom hon
nu grep den eländiga räddning, som erbjöds henne.

Hon visade sig i dörröppningen under den upp-
lyftade portiären och strax därefter fick friherrinnan
ett ärende ut.

Hon dröjde närmare en halftimme, innan hon fann lämpligt att komma tillbaka in. Hon fann då Aurore stående vid fönstret med ryggen vänd åt rummet och baronen gående af och an, vridande på sin klockkedja.

Då Aurore hörde henne komma fram åt rummet vände hon sig om. Hon var så blek, att friherrinnan trodde henne färdig att svimma. Hon famlade med handen efter stolsryggen, stödde sig tungt mot den och sade med ett framtvingadt småleende:

»Gratulera oss, mamma! Vi äro förlofvade.»

Kort därefter firades bröllopet med så mycken offentlighet som möjligt, tio marskalkar och tärnor, en lysande samling ordensband och kraschaner. Vigseln förrättades i kyrkan af en ordensprydd biskop och högtidligt och gripande ljödo vigsselformulärets ord:

»Altså stadfäster jag, såsom Christi tjänare, detta Edert äktenskapsförbund — —»

